

LOVE & GELATO

FIRENZEI NYÁR

∞ JENNA EVANS WELCH ∞

Dream
válogatás

Lina nemrég veszítette el édesanyját, akinek utolsó kívánsága az volt, hogy lánya keresse fel édesapját, akivel Lina eddig még soha nem találkozott. A lány fájdalommal és haraggal érkezik Olaszországba, és nem vágyik másra, mint hazatérni, amilyen gyorsan csak lehet. Még Firenze napsütötte, varázslatos tájai, virággal teli utcái, meghitt hangulatú kávézói és gyönyörű műalkotásai sem derítik jobb kedvre.

Aztán a kezébe kerül egy napló, amit édesanyja az itáliai tartózkodása idején vezetett. A lány előtt hirtelen feltárul egy csodálatos világ, amely titkos románcsal, lenyűgöző látnivalókkal és kis pékségekkel van teli. Mindez arra ösztönzi Linát, hogy anyja nyomdokain haladva felfedjen egy titkot, melyről már rég tudomást kellett volna szereznie. Ren, Lina újdonsült barátja mindent elkövet, hogy támogassa a lányt. Így nem csoda, hogy Lina menthetetlenül beleszeret.

Valaki egyszer régen azt mondta Linának, hogy az emberek a szerelem és a fagyhalt miatt mennek Olaszországba - néha azonban ennél sokkal többet találnak.

JENNA EVANS WELCH

Firenzében töltötte középiskolás éveit, ahol robogót vezetett, szökőkutakban táncolt és rengeteg olasz fagyit evett. Manapság Salt Lake Cityben, Utah államban él a férjével és a kisfiával.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jennaevanswelch.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Egy varázslatos könyv, mely ámulatba ejtően mesél arról, hogy döntéseink miként befolyásolhatják szerelmeinket, barátságainkat és jövőnket.”

Amazon

„J. E. Welch gyönyörűen érzékelteti, hogyan lesz Lina egyre megértőbb és elfogadóbb az érzelmek iránt; a történet nem csupán az ő románcáról szól, hanem egyéb szerelmi szálak is átszövik a cselekményt.”

School Library Journal

„Ez a pergő ritmusú regény sok helyen megnevetteti az olvasót. A reneszánsz építészet és az olasz gasztronómia érzékletes leírása csak hab a tortán, s mindez együtt kitűnő olvasmányul szolgál a romantikus regények és az utazás kedvelőinek.”

Kirkus Reviews

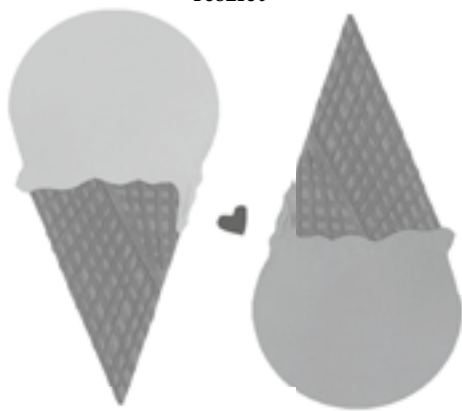
„A költői hangvétellű regény bővelkedik a felfedeznivalókban, egyebek közt Lina felderíti a gyönyörű toszkán vidéket, valamint a számára addig ismeretlen apa-lánya kapcsolatot is.”

Booklist

LOVE & GELATO

FIRENZEI NYÁR

← részlet →

∞ JENNA EVANS WELCH ∞

Dream
válogatás

1. fejezet

A HÁZ A TÁVOLBAN ÚGY RAGYOGOTT KI A FEJFÁK TENGERÉBŐL, akár a világítótorony a valóságos tengerből. De hát ez nem lehet az ő a háza! Biztos csak valamilyen olasz szokást követünk.

Az újonnan érkezőket először is vigyük át a temetőn. Így betekintést nyerhetnek a helyi kultúrába. Igen, erről lehet szó.

Feszülten csavargattam az ujjaimat az ölemben, a gyomrom pedig görcsbe rándult, ahogy egyre közelítünk a házhoz. Mintha a *Cápa* című filmben a címszereplőt néztem volna, amint kiemelkedik az óceánból. Fülemben hallottam az aláfestő zenét. Csakhogy ez nem egy film, hanem maga a valóság. Csupán egyetlen kanyar volt hátra. *Ne ess pánikba. Ez nem lehet az a hely. Anya semmiképp sem küldött volna egy temetőbe. Figyelmeztetett volna rá.*

A férfi felpöccintette az irányjelzőt, mire a tudóm kipréselte az összes levegőt. *Anya egyszerűen nem mondta el nekem.*

– Minden rendben?

Howard – az apám, és azt hiszem, így is kellene hívnom őt – aggódó pillantást vetett rám. Valószínűleg azért, mert hangos zihálás kíséretében épp kifogytam a levegőből.

– Csak nem ez a te...? – Mivel nem tudtam többet ki-nyögni, előremutatok.

– Nos, igen. – Egy pillanatig habozott, majd az ablak felé intett. – Lina, te nem is tudtad? Semmit sem tudtál erről?

Amiről tudnom kellett volna, az nem más, mint ez a hatalmas, holdfényben fürdőző temető. – A nagymamám azt mondta, hogy amerikaiaké a hely, ahol lakni fogok. És te egy II. világháborús emlékmű gondnoka vagy. Nem gondoltam volna, hogy... – A pánik forró szirupként öntött el. És képtelen voltam akár egyetlen mondatot is befejezni. *Lélegezz egyenletesen, Lina. A legrosszabbat már sikerült túlélned. Ezt is átvészeled.*

A férfi a birtok távolabbi végén álló épületre mutatott. – Az ott fent az emlékmű. De a föld többi részében amerikai katonák vannak eltemetve, akiket Olaszországban öltek meg a háború alatt.

– De te nem *abban a házban* laksz, ugye? Csak ott dolgozol.

A férfi nem válaszolt. Ehelyett megálltunk a felhajtón, én pedig éreztem, ahogy az utolsó reménysugár az autó fényszórójával együtt kihuny. Mert ez nemcsak egy ház volt, hanem egy otthon is, ahol laknak. Vörös muskátlik szegélyezték a járdát, a verandán egy hinta nyikorogva lengett előre-hátra, mintha valaki épp akkor szállt volna ki belőle. Ha eltekintünk a környező gyepet szegélyező kerestektől, pontosan olyan volt, mint bármelyik ház egy átlagos környéken. Ez a környék azonban egyáltalán nem volt hétköznapi. Azok a kerestek nem fognak csak úgy eltűnni innen. Örökre itt maradnak.

– Mivel ragaszkodnak hozzá, hogy a mindenkori gondnok helyben lakjon, még a hatvanas években megépítették ezt a házat. – Howard kivette a kulcsot a gyűjtésből, aztán ujjáival idegesen dobolni kezdett a kormánykeréken. – Igazán sajnálom, Lina. Azt gondoltam, hogy tudsz róla. Fogalmam sincs, mi járhat most a fejedben.

– Ez itt egy temető – feleltem alig hallhatóan.

Erre megfordult, és rám nézett, bár nem sokáig állta a pillantásomat. – Igen, tudom. És azt is, hogy a legutolsó dolog, amire most szükséged van, egy emlékeztető mindarra, amin

idén keresztülmentél. Mégis, azt hiszem, idővel megkedveded ezt a helyet. Igazán békés és érdekes a történelme. Édesanyád imádta. Én pedig közel tizenhét éve itt vagyok, és már el sem tudnám képzelni, hogy máshol éljek.

A hangja bizakodó volt, én azonban csalódottan hanyatlottam hátra az ülésen, miközben kavargtak bennem a megválaszolatlan kérdések. *Ha anya úgy szerette ezt a helyet, miért nem beszélt nekem róla soha? Téged miért nem említett egészen addig, míg beteg nem lett? És az isten szerelmére, miért hagyta figyelmen kívül azt az icipici részletet, hogy te vagy az apám?*

Howard egy pillanatra elmerült a némaságomban, aztán kinyitotta az autó ajtaját. – Menjünk be! Viszem a bőrröndödet.

A közel két méter magas férfi hátrament a csomagtartóhoz, miközben én a visszapillantó tükörben figyeltem őt. A nagymamám volt az, aki végül felfedte a teljes igazságot. – Ő az apád, és anyukád ezért ragaszkodik hozzá, hogy veled élj. Persze rá kellett volna jönnöm, mire megy ki az egész. Csak épp a régi jó barát, Howard valódi kilétét anya valahogy elfelejtette akár *egyszer* is megemlíteni.

Howard lecsapta a csomagtér ajtaját, mire felegyenesedtem, és elkezdtem kotorászni a hátizsákomban. Ezzel nyertem magamnak néhány másodpercet. *Lina, gondolkodj! Egyedül vagy egy idegen országban, ahol egy minden kétséget kizáróan óriás épp az apádként mutatkozott be, az új otthonod pedig remek helyszínül szolgálna egy zombiapokalipszis-filmhez. Csinálj már valamit!*

De mégis mit tehetnék? Hiszen nem téphetem ki Howard kezéből a slusszkulcsot – nincs menekvés, be kell lépnem abba a házba. Úgyhogy jobb híján kénytelen voltam kikapcsolni a biztonsági övemet és követni az apámat a bejárati ajtóhoz.

A ház belülről kijózanítóan hétköznapi volt, mintha csak erőnek erejével akarták volna ellensúlyozni a morbid környezetet. Howard letette a bőrröndömet az előtérben, azután

bementünk a nappaliba, ahol két alaposan kipárnázott karoszék és egy bőrkanapé terpeszkedett. A falakat vintage utazási poszterek borították, és az egész házban erős fokhagyma- és hagymaillat terjengett. Valamiért mégsem éreztem kellemetlenek.

– Isten hozott itthon! – mondta Howard, és felkapcsolt egy nagyobbfajta lámpát. Újból kiült az arcomra a pánik, ő pedig összerezett, mikor ezt észrevette. – Nos, úgy értem, isten hozott Olaszországban. Nagyon örülök, hogy itt vagy.

– Howard?

– Szia, Sonia.

Egy magas, gazellatermetű nő lépett be ekkor a szobába. Csupán néhány évvel lehetett idősebb Howardnál, bőre kávészínűben ragyogott, karján arany karperecek sorjáztak. Káprázatos jelenség volt. És számomra meglepetés.

– Lina – szólalt meg, gondosan formálva a nevem hangjait. – Hát megérkeztél. Milyen volt a repülőutad?

Egy lábamról a másikra álltam. Valaki igazán bemutatathatna minket egymásnak, nem? – Minden rendben volt. Bár az utolsó átszállás utánit hosszúnak éreztem.

– Annyira örülünk, hogy itt vagy végre! – Felvillantotta a mosolyát, aztán beállt a kínos csend.

Végül tettem egy lépést előre. – Szóval... te vagy Howard felesége?

Howard és Sonia egymásra néztek, aztán egyszerre robbant ki belőlük a nevetés.

Lina Emerson. A zseniális komika.

Howard abbahagyta a vihorászást. – Lina, ő itt Sonia. A te mető helyettes gondnoka. Képzeld csak, régebb óta dolgozik itt, mint én.

– Ugyan, csak néhány hónappal korábban érkeztem – mondta Sonia a szeméit törölgetve. – Howard mindig úgy

beszél rólam, mint valami őskövületről. Egyébként az én házam is itt van a birtokon, kicsit közelebb az emlékműhöz.

– És hány ember él itt?

– Csak mi ketten. Illetve már hárman – felelte Howard.

– Valamint körülbelül négyezer katona – tette hozzá Sonia vigyorogva. Howardra hunyorított, én pedig pont elkaptam a pillanatot, ahogy az apám tettetett dühvel végigfuttatta az egyik ujját a torkán. Szavak nélküli kommunikáció. Remek.

Sonia mosolya elhalványult. – Nem vagy éhes, Lina? Lasagnát készítettem.

Szóval *ezért ez az illat*. – Ami azt illeti, elég éhes vagyok – ismertem be. Enyhe kifejezés.

– Jól van. A specialitással rukkoltam elő: lasagna extra-fokhagymás fokhagymás kenyérrel.

– Igen! – mondta Howard, és úgy lökte a karját diadalmasan a levegőbe, ahogyan *The Price Is Right* tévéműsorban szereplő örömködő háziasszonyok. – Ne feledd, te döntöttél úgy, hogy elkényeztetsz minket!

– Különleges este a mai, ezért azt gondoltam, hogy beleadok apait-anyait. Lina, te most biztosan kezdet akarsz mosni. Az ebédlőben várunk rád, ott tálalom a vacsorát.

Howard a nappali túlsó végébe mutatott: – Arra találsz a fürdőszobát.

Bólintottam, aztán letettem a hátizsákomat a legközelebbi székre, és szabályosan kimenekültem a szobából. Az icipici fürdőszobában csupán egy vécének és egy mosdókagylónak jutott hely – megnyitottam a csapot, és olyan forróra állítottam, amelyet még képes voltam elviselni, majd a mosdó szélén árválkodó szappandarabkával lesikáltam a kezemről a hosszú repülőutakon ráragadt koszt.

Közben vettem egy pillantást a tükörképemre, és felsőhajtottam. Pont úgy festettem, mint akit keresztülvonszoltak

három különböző időzónán. Napbarnított bőröm most sápatagsárgás volt, a szemeim alatt sötét karikák húzódtak. És a *hajam*. Minden tekintetben sikerült megcáfolnia a fizika alaptörvényeit. Benedvesítettem a kezem, és megpróbáltam lesimítani a fűrtjeimet, de ettől még jobban bevadultak. Végül feladtam. Ugyan mit számít, ha úgy nézek is ki, mint egy sündisznó, aki épp most hajtott fel egy Red Bullt? Elvégre az apáknak olyanoknak kell elfogadniuk a gyerekeiket, amilyenek, nem igaz?

Kintről zene hangját hallottam felcsendülni, mire a nyugtalanságom az egekbe szökött. Valóban szükségem van nekem erre a vacsorára? Talán elvonulhatnék valamelyik szobába, hogy megemésszem ezt az egész temető-dolgot. Ha egyáltalán sikerül. Ám ekkor a gyomrom tiltakozásképpen nagyot kordult. Muszáj ennem valamit.

– Itt is van – mondta Howard, és felemelkedett a székről, ahogy besétáltam az ebédlőbe. Az asztalt piros kockás abrosz borította, és egy számomra többé-kevésbé ismerős rockdallam szólt egy iPodból, az előszobából. Becsúsztam a velük szemben lévő székbe, és Howard is visszaült.

– Remélem, éhes vagy. Sonia nagyszerű szakács, szerintem pályát tévesztett. – Most, hogy már nem magukban voltak, apám sokkal felszabadultabban viselkedett.

Sonia ragyogott a dicsérettől. – Semmiképpen. Az én végzetem ide, az emlékműhöz köt.

– Tényleg jól néz ki. – A „jó” ebben az esetben azt jelentette: *bámulatos*. Egy tál gőzölgő lasagna mellett kosárnyi vastagon szelt fokhagymás kenyér illatozott, a salátástál pedig telis-tele paradicsommal és friss, roppanós salátával. Alig tudtam megállni, hogy ne vessem rá magam az ételre.

Sonia felvágta a lasagnát, és egy nagy, krémes-szaftos kockát pakolt belőle a tányérom közepére. – Szolgálj ki magadat kenyérral és salátával. *Buon appetito*.

– *Buon appetito* – visszhangozta Howard.

– *Buon appe...* akármi – mormoltam.

Amint mindenki előtt ott gőzölgött az étel, felkaptam a vilámat, és azonnali támadást intéztem a lasagnám ellen. Tisztaban voltam vele, hogy leginkább egy vad masztodonra emlékeztetek, ám miután egy teljes napig a repülőutakon felszolgált menüvel kellett beérnem, képtelen voltam visszafogni magam. Azok az adagok ott *miniatűrök* voltak! Amikor végül felemeltem a fejemet, hogy némi levegőhöz jussak, Sonia és Howard tekintetének kereszttüzeiben találtam magam, sőt mintha Howard egyenesen megütközve nézett volna rám.

– Nos, Lina, mivel szoktad tölteni az idődet? – szegezte nekem a kérdést Sonia.

Megragadtam a szalvétámat. – Azon kívül, hogy megrémítem az embereket az étkezési szokásaimmal?

Howard kuncogni kezdett. – A nagyanyádtól tudom, hogy szeretsz futni. Azt mondta, hetente lefutsz olyan negyven mérföldet, és reméled, hogy ezt az egyetemen is folytathatod.

– Nos, ez megmagyarázza az étvágyat – jegyezte meg Sonia, és kimért egy újabb adagot, én pedig hálásan nyújtottam felé a tányéromat. – Egyesületben is sportolsz?

– Régebben igen. Tagja voltam a területi terepfutó csapatnak, de kimaradtam, miután kiderült...

Várakozóan néztek rám.

– ...anya betegsége. Az edzések rengeteg időt vettek el tőlünk, és a versenyekre sem akartam elutazni a városból.

Howard bólintott. – Véleményem szerint a temető kiváló hely futók számára. Nagy tér van itt, és jó minőségű utak. Valamikor rengeteget futottam erre én is. Amíg kövér és lusta nem lettem.

Sonia a szemét forgatta. – Ugyan már! Ha akarnál sem tudnál meghízni. – Azzal felém tolt a fokhagymás kenyérrel teli

kosarat. – Tudtad, hogy anyukáddal barátnők voltunk? Olyan bájos teremtés volt! Annyira tehetséges és életteli!

Nem, mert erről sem beszélt nekem. Lehetséges, hogy valamilyen bonyolult emberrabló projekt áldozatául estem? Habár az emberrablók megegetnének-e a világ legjobb lasagnájával? És még a receptet is elkunyerálhatom tőlük.

Howard megköszöri a torkát, én pedig visszatértem a valóságba. – Bocsánat. Hm, nem. Sohasem említett téged.

Sonia kifejezéstelen arccal bólintott, mire Howard ránézett, majd vissza rám. – Most már biztosan nagyon fáradt lehetsz. Esetleg szeretnél felhívni valakit? Küldtem SMS-t a nagymádnak, amikor a repülőgéped leszállt, de ha gondolod, nyugodtan fel is hívhatod. A mobilomról külföldre is lehet telefonálni.

– Beszélhetek Addie-vel?

– A barátnőddel, akinek a családjával laktál?

– Igen. De itt van a laptopom. És a FaceTime-on tudunk beszélni.

– Nem biztos, hogy ma este fel tudsz menni az internetre. Olaszország nincs a helyzet magaslatán, ami a technológiát illeti. Az internetkapcsolatunk egész nap elég lassú. Holnap idejön valaki, és megnézi, addig is használhatod a telefonomat.

– Kösz.

Howard eltolta magát az asztaltól. – Kér valamelyikőtök egy kis bort?

– Én kérek – mondta Sonia.

– És te, Lina?

– Ó, hát... valójában én még kiskorú vagyok.

A férfi elmosolyodott. – Olaszországban nincs korhoz kötve, mikortól fogyaszthatsz alkoholt, szóval errefelé ez másképp működik. De természetesen nem kell innod, ha nem akarsz.

– Akkor most inkább kihagyom.

– Rögtön jövök – felelte erre Howard, és a konyha felé vette az irányt.

Ezután körülbelül tíz másodpercig csend honolt a szobában, majd Sonia letette a villáját. – Nagyon örülök, hogy itt vagy nálunk, Lina. És szeretném, ha tudnád: engem megtalálsz itt a szomszédban, ha szükséged lenne valamire, rendben?

– Köszí. – A tekintetemet egy pontra függesztettem, közvetlenül a bal válla fölött. A felnőttekben túlteng az igyekezet a jelenlétemben. Azt hiszik, ha nagyon kedvesek hozzám, elfedhetik a szomorú valóságot, hogy elvesztettem az anyukámat. Ez valóban kedves gesztus tőlük, ugyanakkor szörnyű is.

Sonia a konyha felé pillantott, aztán halkán így szólt: – Szeretném megkérdezni tőled, hogy átjössz-e hozzám holnap valamikor. Lenne ott számodra valami.

– Micsoda?

– Majd akkor beszélünk róla. Ma este inkább próbálj meg berendezkedni.

Megráztam a fejemet. Egyáltalán nem terveztem ugyanis semmiféle berendezkedést. Még kipakolni sem szándékoztam a bőröndből.

Vacsora után Howard ragaszkodott hozzá, hogy felvigye a bőröndömet az emeletre. – Remélem, tetszik a szoba. Pár héttel ezelőtt felújítottam, kifestettem – szerintem egészen jól sikerült. Az ablakokat nyáron általában nyitva hagyom – sokkal hűvösebb van így –, de te nyugodtan becsukhatod, ha úgy tetszik. – Gyorsan beszélt, mintha előzőleg begyakorolta volna a mondókáját. Közben letette a csomagomat az első ajtó elé.

– A fürdőszobát a hall túlvégén találod, bekészítettem neked új szappant és sampont is. És tudasd velem, mire van még szükséged, holnap megveszem, rendben lesz így?

– Persze, rendben.

– Ahogy már említettem, az internet eléggé akadozik, de ha mégis szeretnéd kipróbálni, Amerikai Temető a hálózatunk neve.

Ez csak természetes ezen a helyen. – És mi a wifi-jelszó?

– Az Eltűntek Fala.

– Az Eltűntek Fala – ismételt meg. – Ez mit jelent?

– A Fal az emlékmű része. Rengeteg kőtábla, rávésve mindazon katonák nevei, akiket eltűntnek nyilvánítottak, és nem tudtak eltemetni. Ha gondolod, holnap megmutathatom.

– Neeem, köszönöm. Nos, eléggé elfáradtam, úgyhogy... – Az ajtó felé araszoltam.

Howard értette a célzást. Átadta a mobilját, meg egy darab papírt. – Tessék, leírtam neked, hogyan tudsz telefonálni az Államokba. Be kell pötyögni az ország és a terület hívószámát is. És nyugodtan szólj, ha segítségre van szükséged. – A zsebembe süllyesztettem a cetlit.

– Jó éjszakát, Lina!

– Jó éjszakát!

Azzal megfordult, és a hallon keresztül elindult visszafelé, én pedig kinyitottam az ajtót, bevonszoltam a bőröndömet a szobába, majd megkönnyebbülten felsóhajtottam, hogy végre egyedül lehetek. *Nos, valóban itt vagy, gondoltam magamban, csupán te és négyezer új barátod.* Észrevettem az ajtón a zárat, és jóleső meglepődöttséggel elfordítottam. *Katt.* Ezután lassan megfordultam, miközben megpróbáltam felkészíteni magam a látványra, amit Howard *egész jóként* jellemezett. Ám attól, ami a szemem elé tárult, földbe gyökerezett a lábam. Mert *hűha!*

A szoba egyszerűen tökéletes volt. Az éjjeliszekrényre helyezett búbajos lámpa meleg fényt sugárzott, az antiknak tetsző ágyat díszpárnák tucatjai borították. Egy festett íróasztal és egy komód a szoba két szemközti oldalán foglalt helyet, az ajtó

mellett pedig nagy, ovális tükör függött a falon. Még néhány üres képkeret is állt az éjjeliszekrényen és a komódon, mintha csak arra várnának, hogy megtöltssem őket az emlékeimmel.

Annyira jellemző volt *rám* ez a szoba! Mégis hogyan lehetséges, hogy valaki, aki még csak nem is találkozott velem, ilyen tökéletesen rendezze be a szobámat? Talán még jól is alakulhatnak a dolgok...

Ekkor fuvallat lopódzott be a szobába, és a nagy, nyitott ablakra irányította a figyelmemet. Egészen megfeledkeztem a hitvallásomról: *Ha valami túl szépnek tűnik, hogy igaz legyen, valószínűleg nem is igaz.* Az ablakhoz mentem, és kidugtam rajta a fejemet. A sírkövek úgy ragyogtak a holdfényben, mint megannyi fogsor; minden sötét és hátborzongatóan csendes volt. Elképesztő látványt nyújtott.

Visszahúztam a fejemet, aztán előhúztam egy cetlit a zsemből. Ideje megtervezni a szökésemet.

2. fejezet

SADIE DANES TALÁN AZ EGYIK LEGBORZALMASABB EM-
ber a Földön, az én szívemben mégis különleges helyet foglal el.

Végül is neki köszönhetem a legjobb barátomat.

Hetedik osztályban történt, tanév elején – Addie épp akkor költözött Seattle-be Los Angelesből. Egyik nap tesióra után meghallott Sadie egy elejtett megjegyzését arról, hogy néhány osztálytársunknak nincs szüksége melltartóra. Mondjuk hetedikben talán ha egy százalékunknak volt szüksége melltartóra. És tegyük hozzá, éppen én voltam az, akinek egyáltalán nem volt szüksége rá, így aztán mindenki tudta, hogy Sadie rám célzott. Míg én megpróbáltam figyelmen kívül hagyni az egészet (vagyis a homokba, akarom mondani az öltözőszekrényembe dugtam a fejem, és buzgón nyeltem vissza a könnyeimet), addig Addie nem volt rest a kinyújtott karjával elkaszálni Sadie-t, amint az kifelé ment az öltözőből. Azon a napon állt ki értem először, és azóta sem hagyott magamra soha.

– Húzz el innen, ez biztos Lina lesz. – Addie hangja távolinak tetszett, valószínűleg eltartotta a telefont a fülétől.

– Halló? – mondta aztán a készülékbe.

– Addie, én vagyok az.

– Lina! WYATT, MÁR MONDTAM NEKED, HOGY HÚZZÁL INNEN! – Elfajtott üvöltést hallottam, mintha egy mexikói késelős csetepaté fültanúja lettem volna a barátnőm és az egyik bátyja között. Addie-nek három bátyja volt,

és ahelyett, hogy babusgatták volna a húgukat, a srácok teljes egyetértésben úgy kezelték őt, mint egy fickót. Ez a tény sok mindent megmagyarázott Addie személyiségéről.

– Bocs – mondta, miután újból a telefon közelébe került. – Wyatt egy idióta. Valaki áthajtott a telefonján, a szüleim pedig kitalálták, hogy osztozzunk meg az enyémen. De nem érdekel, mi történt, és nem fogom megadni a telefonszámomat a barlanglakó haverjainak.

– Ugyan már, nem is olyan szörnyűek!

– Fejezd be! Tudod, hogy azok. Tegnap este arra mentem be a konyhába, hogy az egyikük épp a gabonapelyhünket eszi. Beleöntött egy egész dobozzal egy keverőtálba, és merőkanállal ette. Szerintem Wyatt nem is tudott erről, otthon sem volt.

Elmosolyodtam, és egy pillanatra behunytam a szemem. Ha Addie szuperhős volna, a superképessége abban nyilvánulna meg, hogy a legjobb barátjának mindig sikerül felvidítania. A temetés utáni komor, sötét hetekben ő volt az, aki rávette, hogy mozduljak ki a házból, és neki köszönhetem, hogy nem feledkeztem meg olyan dolgokról, mint az evés és a zuhanyozás. Addie az a fajta barát, akit talán meg sem érdelek.

– Hé, álljunk le! Mégis miért pazaroljuk a drága időnket Wyattre és a barátaira? Felteszem, hogy már találkoztál Howarddal.

Kinyitottam a szemem. – Mármint az apámmal?

– Nem vagyok hajlandó így nevezni. Két hónappal ezelőtt még azt sem tudtuk, hogy a világon van.

– Szerintem még hat hete sem tudtuk – mondtam erre.

– Lina, ne csigázz! Meséld már el: *milyen?*

Vetettem egy pillantást a szobám ajtaja felé. Még mindig szólt letről a zene, de amúgy is lehalkítottam volna a hangomat. – Legyen elég annyi, hogy ki kell szabadulnom innen. Most azonnal.

– Ezt meg hogy érted? Csak nem görény a pasas?

– Nem, egész jó fej. Olyan magas, mint egy profi kosaras, ami elég meglepő. De nem is ezzel van a baj. – Ekkor vettem egy mély lélegzetet a drámai hatás kedvéért. – Hanem hogy egy temető gondnoka. Egy temetőben kell laknom.

– MICSODA?

Ami azt illeti, fel voltam készülve a barátnőm viharos reakciójára, ezért is tartottam a telefont vagy tíz centire a fülemtől.

– Tényleg egy *temetőben* kell laknod? Akkor ő egy amolyan *sírásó*? – Addie az utolsó szavakat már suttogva ejtette ki.

– Nem hiszem, hogy manapság temetnének itt. A sírok mind a második világháborúból valók.

– Ó, persze, így mindjárt más! Lina, ki kell hoznunk téged onnan. Ez így nem tisztességes. Először is elveszítetted az anyukádat, azután elküldtek a világ túlsó felére egy pasashoz, aki állítólag az apád. Most meg kiderül, hogy egy *temetőben* él. Ez már több a soknál!

Leültem az íróasztalhoz, és a görgős székkal az ablakhoz araszoltam. – Hidd el, ha sejtem, hogy mi vár itt rám, tiltakoztam volna. Mert ez a hely *fura*. Fejfák mindenhol, ameddig a szem ellát, és mintha távol lennék a civilizációtól. Idefelé jövet láttam néhány házat az út mentén, de azt leszámítva úgy tűnik, csupa erdő veszi körül a temetőt.

– Ne is mondd tovább. Azonnal indulok, és kihozlak onnan. Mennyibe kerül a repülőjegy? Háromszáz dollárnál több? Mert csak ennyim maradt, miután feldöntöttük azt a tűzcsapot.

– Á, nem volt az olyan súlyos!

– Ezt mondd meg a szerelőnek is. Úgy tűnik, az egész lökhárítót le kell cserélni. Ja, és az egész a te hibád. Ha nem izegtélmozogtál volna annyit, én is kibírtam volna mozdulatlanul.

Elvigyorodtam, és törökülésbe helyezkedtem. – Talán mégsem az én hibám, ha képtelen vagy megülni a fenekeden,

valahányszor a régi Britney Spears-számok szólnak a rádióban. Viszont ha szükséged lenne pénzre – a nagyszüleim kezelik az örökségemet, de kapok havi járadékot.

– Nem, dehogy, nem azért mondtam. Épp neked van szükséged pénzre, hogy haza tudj utazni Olaszországból. A szüleim biztosan támogatni fogják az ötletet, hogy megint itt élj velünk. Anya szerint jó hatással vagy rám. Egy hónapba telt, mire napirendre tért a tény felett, hogy te kérés nélkül is beteszed a mosogatógépbe a tányérodát és poharadat.

– Akkor *tényleg* figyelemre méltó lehetek.

– A számból vetted ki a szót. Oké, hamarosan beszélek velük. Csak megvárom, míg anya lecsillapodik. Tudod, elvállalta ezt az adománygyűjtést Wyatt focicsapata számára, és gondolhatod, hogy ő végezte a kezdőrúgást. *Túl* sokat aggódik, de tényleg. Tegnap este is teljesen kiborult, amikor egyikünk sem ette meg a rakott tésztáját.

– Pedig én szeretem az anyukád rakott tésztáját. Tonhalat is tett bele, ugye?

– Uh, dehogy szereted! Csak azért etted meg, mert ki voltál éhezve a másfél kilométeres futás után. Azonkívül te mindent megeszel.

– Ez igaz – ismertem be. Visszahelyeztem a lábam a padlóra. – De, Addie, ne feledd, hogy elsősorban a nagymamámat kell meggyőznünk. Ő ugyanis áldását adta rá, hogy itt éljek.

– Ami teljes egészében képtelenség. Ugyan mi értelme elküldeni téged a világ túlsó felére egy idegenhez? A nagymamád ráadásul nem is ismeri az apádat.

– Szerintem nem tudta, mi más tehetné. Amikor a reptérre kísért, említette, hogy a nagypapámmal beköltöznének egy idősek otthonába. Egyre nehezebb őt ellátnia.

– Ami egy újabb ok, hogy *velünk* élj. – Kifújta a levegőt.

– Nyugi, bízd csak rám Rachelle nagyit. Majd elviszem, és

veszünk tejkaramelett, amit az idősek szeretnek, közben pedig megbeszéljük, miért is a Bennett-ház a legmegfelelőbb lakóhely a számodra.

– Kösz, Addie. – Elhallgattunk, a közöttünk beálló rövid csendet betöltötte a bogarak ciripelése és Howard zenéje. Hirtelen úgy éreztem, akár a telefonkábelén is visszakúsznék Seattle-be, most rögtön. El sem tudtam képzelni, hogy fogom túlélni ezt az egészet Addie nélkül.

– Mi az, megkukultál? Talán ott van a Sírásó?

– A szobámban vagyok, de van egy olyan érzésem, hogy kihallatszik, amit beszélek. Nem is tudom...

– Remek! Tehát még beszélned sem szabad. Akkor találjunk ki egy jelszót, hogy tudjam, minden oké veled. Ha túsul ejtettek, mondd azt, hogy... barázdabillegető.

– Barázdabillegető? Én úgy tudtam, hogy ilyen esetekben minél hétköznapiabb szavakat kell használnunk.

– Francba. Össze vagyok zavarodva. Szóval fogva tartanak vagy nem?

– Nem, Addie. Senki sem tart fogva. – Felsőhajtottam. – Hacsak nem az ígéretem, amit anyának tettem.

– Jó, jó, de számít-e az ígéret, ha csupán hamis szándékkal tetted? Már ne is haragudj, de az anyukád nem igazán volt tisztában velem, mi vár rád Olaszországban.

– Igen, tudom. – Azzal kifújtam a levegőt. – Mégis azt remélem, hogy megvolt rá az oka, amiért ideküldött.

– Talán.

A vállam felett kinéztem az ablakon. A hold lefölezte a lombok sötét vonulatát, és el kellett ismernem, hogy gyönyörű látvány. – Jobb, ha most megyek. Howard mobilján hívtalak, és biztos egy vagyona kerül.

– Rendben van. Hívj, amint tudsz! És tényleg nem kell aggodnod. Hamarosan kihozunk onnan.

– Kösz, Addie. Holnap remélhetőleg tudunk beszélni a FaceTime-on.

– Oké, várni foglak a számítógépen. Hogy köszönnek el Olaszországban? Choo? Chow?

– Fogalmam sincs.

– Jaj, dehogynem. Hiszen te álmodoztál folyton arról, hogy körbeutazod a világot.

– A szia és a viszlát is *ciao*.

– Tudtam. *Ciao*, Lina.

– *Ciao*.

A hívás megszakadt, mire letettem a telefont az íróasztalra. Éreztem, hogy fojtogat a sírás – nagyon hiányzott a barátnőm.

– Lina?

– *Howard!* – Szinte átestem a széken. Csak nem hallgatózott?

Talpra kecmeregtem, aztán résnyre kinyitottam a szobám ajtaját. Howard a hallban állt, és egy halom összehajtogatott fehér törülközőt tartott a kezében. A többbrétegni fehérség úgy festett, mint egy esküvői torta.

– Remélem, nem szakítottalak félbe – mondta gyorsan. – Csak épp eszembe jutott, hogy megígértem neked ezeket itt.

Kíváncsian tanulmányoztam az arcát, ám azon nem tükröződött semmilyen érzelem. Láthatóan nehezen épült ki köztünk az érzelmi kötelék – a vérségi kötelék ellenére is. Fogalmam sem volt, vajon meghallott-e valamit az Addie-vel folytatott beszélgetésemből.

Egy pillanatig haboztam, majd kitártam az ajtót, és átvetem a törülközőket. – Köszönöm. És tessék, itt a telefonod. – Azzal felkaptam az íróasztalról, és átnyújtottam neki.

– Nos... mit szólsz hozzá?

Elpirultam. – Mihez is?

– A szobádhoz.

– Ó. Hát az nagyszerű. Igazán kellemes.

Hatalmas, megkönnyebbült vigyor ült ki az arcára. Határozottan az est első, őszinte vigyora volt – kissé féloldalasra sikeredett –, Howard pedig végre fellélegzett.

– Akkor jó. – Nekidőlt az ajtókeretnek. – Tudom, hogy az ízlésem nem a legjobb, de azt akartam, hogy szép legyen a szobád. Egy barátom segített lefesteni az íróasztalt és a komódot, aztán Soniával rábukkantunk a tükörre a bolhapiacon.

Uhh. Hirtelen megjelent előttem a kép, ahogy az apám végigbandukol Olaszországon, hogy olyan holmikot gyűjtsön be, amikről úgy gondolja, tetszenének nekem. Mi ez a hirtelen érdeklődés? Tudtommal születésnapj üdvözlétet sem küldött soha.

– Igazán nem kellett volna ennyit fáradoznod – mondtam neki.

– Nem volt fáradtság. Tényleg.

Újból elmosolyodott, majd hosszú, kényelmetlen csend telepedett ránk. Egész este úgy éreztem magam, mintha vakrandin lennék egy vadidegennel, akivel egyetlen közös vonásunk sincs. Nem, még rosszabb. Hiszen bennünk volt közös. Csak éppen séggel nem beszélgettünk róla. *És vajon mikor fogunk róla beszélni?*

Remélem, sohasem kerül rá sor.

Howard biccentett. – Nos, akkor jó éjszakát, Lina!

– Jó éjszakát!

A léptei elhalkultak, amint végigment a hallon, én pedig újból becsuktam és bezártam a szobám ajtaját. A tizenkilenc órás utazás megtette a hatását: szörnyű migrénem támadt. Ideje befejeznem ezt a napot.

A törülközőket a komódra pakoltam, aztán lerúgtam a cipőmet, és egy ugrással az ágyra vetettem magam, mire a díszpárnák szerteszét ugrottak alólam. *Végre-valahára.* Az ágy

pontosan olyan puha volt, mint amilyennek első ránézésre tűnt, az ágynemű pedig úgy illatozott, mint amikor anya annak idején a szabadban szárította azokat. Bevackoltam magam, aztán lekapcsoltam a lámpát.

Hangos nevetés tört fel a földszintről. A zene még mindig teljes erővel szólt, ők pedig vagy mosogattak, vagy zajos, szobai krikettet játszottak – de kit érdekelt? Az után a nap után bárhol képes lettem volna elaludni.

Épp, amikor besodródtam a homályos, félig már alvós fázisba, Howard hangja hirtelen visszarántott az éber valóságba.

– Nagyon csendes lány.

Kipattant a szemem.

– Azt hiszem, az előzmények ismeretében ezen nincs mit csodálkozni – válaszolta Sonia.

Mozdulatlanná dermedtem. Úgy tűnt, Howard nem volt tisztában velem, hogy a hang áthatol a nyitott ablakokon.

Mindenesetre lehalkította a hangját. – Hát persze. Azért mégis meglepetésként ért. Hiszen Hadley annyira...

– Élettel teli volt? Mert az volt. Viszont Lina valóban meglepetésként érhetett. Kicsit sem csodálkoznék, ha kiderülne, hogy örökölt valamennyit az anyja vonzerejéből.

A férfi halkán felnevetett. – Vonzerő. Így is lehet mondani.

– Csak adj neki egy kis időt.

– Persze, úgy lesz. És még egyszer kösz a vacsorát – isteni volt.

– Szívesen. Úgy tervezem, hogy holnap délelőtt beugrom a látogatók központjába. Bent leszel az irodában?

– Igen is, meg nem is. Szeretnék korán végezni, hogy aztán bevigyem Linát a városba.

– Hm, jól hangzik. Jó éjt, főnök! – Sonia léptei alatt ropogtak a kavicsok a felhajtón, s egy pillanattal később a bejárati ajtó kinyílt, majd újból bezárult.

Kényszerítettem magam, hogy behunyt szemmel feküdjek tovább, de pezsgett a vér az ereimben. Mégis mire számított Howard? Azt hitte, talán el leszek ragadtatva, amiért egy számomra vadidegen emberhez kell költöznom? Rajongani fogok az ötletért, hogy egy temetőben éljek? Nem titok, hogy egyáltalán nem akartam idejönni. Csakis akkor egyeztem bele, mikor a nagymamám előállt az aduással: *De hát megígérted az anyukádnak.*

És miért kellett csendesnek neveznie? *Gyűlöltem*, ha ezt állították rólam. Az emberek ezt mindig úgy mondták, mintha valamiféle hiányosságom volna: csak mert nem mutattam ki rögtön az érzelmeimet, a gondolataimat, barátságtalannak, arrogánsnak hittek. Anya viszont megértett. *Lehet, hogy lassan engedsz fel, de ha egyszer megtörténik, sugárzol és melegség árad belőled.*

Könnyek szöktek a szemembe, megfordultam, és a párnába temettem az arcomat. Most, több mint hat hónap után néha akár órákig is el tudom hitetni magammal, hogy minden oké nélküle. De aztán elmúlik az önáltatás. Mert mindig rá kell ébrednem, hogy a valóság pont olyan rideg és kérlelhetetlen, akár a tűzcsap, amibe Addie-vel belerohantunk.

És nekem az egész hátralévő életemet anya nélkül kell leélnem. Ez a valóság.

3. fejezet

NÉZD, NYITVA AZ ABLAK. BIZTOSAN VAN BENT VALAKI.

A hang gyakorlatilag a fülem mellett szólalt meg, mire hirtelen felültem az ágyban. Hol is vagyok? Ja. Hát persze. Egy tetetőben. Csak most ömlött a napfény, és a szobámban lehetett vagy 500 fok – plusz/mínusz száz.

– Szerinted nem írták ki valahová, merre kell itt menni?
– Egy nő hangját hallottam, akcentusa olyan jellegzetes volt, mint a BBQ-szósíz íze.

Egy férfihang válaszolt: – Gloria, ez a ház úgy néz ki, mint egy privát lakhely. Nem hiszem, hogy itt kellene járkálnunk

– Ha-hóó! Hallóó! Van itthon valaki?

Lerúgtam magamról az ágyneműt, kiugrottam az ágyból, aztán átgyalogoltam a díszpárnákon. Még mindig az előző napi ruha volt rajtam. Annyira fáradt voltam, hogy a pizsama mint olyan eszembe sem jutott.

– Hallóó! – kezdte rá megint a női hang. – Van itt valaki?

Sietve kontyba tekertem a hajam, nehogy elijesszem a látogatókat, aztán az ablakhoz mentem, és megláttam a két embert, akik pontosan illettek a hangjukhoz. A nőnek paprikapiros haja volt, és magas derekú rövidnadrágot viselt, a férfi halászkalapot húzott a fejére, és hatalmas fényképezőgép lógott a nyakában. Na és az övtáskáról sem feledkeztek meg. Kis híján felvihogtam. Addie-vel egyszer megnyertünk egy jelmezversenyt,

amikor Tré Turistáknak öltöztünk be. Mintha csak róluk mintáztuk volna őket.

– Helló – mondta lassan a valódi Tré Turista(nő). Aztán rám bökött. – Beszélsz angolul?

– Én is amerikai vagyok.

– Hála istennek! Éppen Howard Mercert, a főgondnokot keressük. Hol találjuk?

– Nem tudom. Még... új vagyok itt. – Akaratlanul is az élem tároló tájra emeltem a tekintetem. A fák az ablakom előtt élénk, bársonyos zöldben pompáztak, az ég pedig olyan kéken tündökölt, amihez foghatót sohasem láttam. De ez még mindig egy temető. Elismételtem magamban: Még. Mindig. Egy. Temető.

A Tré Turistanő a férfira nézett, aztán vissza rám. Kezét csípőre vágta, mintha csak azt közölte volna velem: *Ilyen könnyen nem szabadulhatsz meg tőlem.*

– De megnézhetem, itthon van-e egyáltalán.

– Ez a beszéd – vágta rá a nő. – Addig kimegyünk a ház elé.

Elhúztam a cipzárt a bőröndömön, előkaptam belőle egy trikót és egy futósortot, átöltöztem, aztán lerobogtam a földszintre. A ház fő szintje nem volt túl tágas, és Howard szobáján kívül már csak a dolgozószobát nem láttam. Itt a falakat bekeretezett Beatles-albumok és fényképek borították, és az egyiket, amelyiken Howard a barátaival vödörrel vizet locsol egy hatalmas, lenyűgöző elefántra, alaposan megszemléltem. Apám zsebes nadrágot viselt, a fején szafarikalap volt – pont úgy nézett ki, mint valamelyik ismeretterjesztő természetfilm főszereplője. *Howard vadállatokat fürdet.* Láthatóan nem azzal töltötte az elmúlt tizenhat évet, hogy csak ücsörgött, és azon kesergett, mennyire hiányzik is neki a lánya és a régi szerelme.

– Bocs, Tré Turisták, de Howard felszívódott. – Elindultam kifelé, hogy közöljem Tréékkel, hogy nem segíthetek, ám amikor

befordultam a nappaliba, akkorát ugrottam, mintha legalábbis egy elektromos vezetékre léptem volna. A nő kint várt rám, viszont nekinyomta az arcát az ablaküvegnek, és úgy bámult be a szobába, mint valami óriási bogár.

– *Gyere csak ide!* – formálta a szájával a szavakat, miközben a bejárati ajtó felé mutogatott.

– Szórakozik velem? – kaptam a kezem a szívemhez, ami vadul vert a mellkasomban. Azt hittem, egy temetőben sokkal... nyugisabb az élet. Vagy békésebb. Na jó, már viccelődöm. És rosszallásomat fejezem ki az első temetői viccem miatt.

Kinyitottam az ajtót, mire a nő hátrált néhány lépést.

– Sajnálom, kedvesem. Csak nem ijesztettelek meg? Úgy néztél rám, mintha kísértetet láttál volna. – A nő felragasztható névcédulát viselt: HELLÓ, A NEVEM GLORIA.

– Csak nem számítottam rá, hogy... benéz az ablakon. – Megráztam a fejemet. – Sajnálom, de Howard nincs itt. De mondott valamit arról, hogy van egy irodája, ott talán megtalálják.

Gloria bólogatott. – Aha, aha. Nos, van itt egy probléma, babám. Csupán három óránk van, amíg a turistabusz visszajön értünk, és addig alaposan körül akarunk nézni. És nem hiszem, hogy így lesz elég időnk felkutatni Mr. Mercert.

– Jártak már a látogatók központjában? Dolgozik ott egy nő, aki talán tudja, hol van.

– Én megmondtam neked, hogy oda kellene mennünk – szólalt meg erre a férfi. – Ez egy lakóház.

– Melyik épület a látogatói központ? – kérdezte Gloria. – Az amelyik a bejárat mellett van?

– Sajnálom, de nem tudom. – Valószínűleg azért nem, mert előző este annyira bepánikoltam, hogy rám meredő seregnyi sírkőn kívül semmit sem vettem észre.

A nő erre felvonta az egyik szemöldökét. – Nos, igazán sajnálom, hogy raboljuk az idődet, *angyalom*, de biztos vagyok benne, hogy jobban ismered ezt a helyet, mint két turista Alabamából.

– Valójában, nem.

– Tessék?

Felsóhajtottam, és vettem még egy reménykedő pillantást a házra, de az néma volt, akár a sír. (Huhh! Ez már a második temetői viccem.) Azt hiszem, kénytelen leszek belevetni magam ebbe az egy-émlékhelyen-élek-dologba. Kiléptem a verandára, aztán behúztam magam mögött az ajtót. – Nem igazán tudom, merre kell menni, de megpróbálok segíteni.

Gloria arcára üdvözítő mosoly ült ki. – *Gracie*.

Elindultam lefelé a lépcsőn, nyomomban a két turistával.

– Úgy tűnik, gondját viselik ennek a helynek – állapította meg Gloria. – Milyen szép itt minden!

És igaza is volt. A pázsit úgy zöldellt, mintha csak festették volna, és jószerevel minden sarkon állt egy csoport olasz és amerikai zászló gyönyörű, filmdíszletbe illő virágokkal körülvéve. A sírkövek fehéren szikráztak, és nappal korántsem tűntek olyan félelmetesnek. Ettől függetlenül... számomra még mindig azok voltak.

– Menjünk talán erre – indítványoztam, aztán elindultam az út felé, amelyen Howarddal behajtottunk.

Ekkor Gloria a könyökével az oldalamba bökött. – A férjemmel egy tengeri hajóúton ismerkedtem meg.

Jaj, ne! Most el fogja mesélni az egész életét? Gyors oldalpillantást vettem Gloriára, aki sokatmondóan mosolygott rám. Persze, hogy elmeséli.

– Ő épp akkor vesztette a feleségét, Anna Mariát. Nagyon kedves hölgy volt, de az igazi erőssége háziasszonyként mutatkozott meg – az a fajta, aki védőhuzatot von az összes bútorra.

Na szóval, a férjem, Clint, néhány évvel korábban hunyt el, így kerültünk végül ugyanarra az egyedülállóknak szervezett hajóútra. Nagyszerű ételeket szolgáltak fel – rengeteg garnélarákot és annyi fagylaltot, amennyi csak beléd fért. Emlékszel arra a garnélarákra, Hank?

Hank nem úgy festett, mint aki figyel. Meggyorsítottam a lépteimet, mire Gloria is tempót váltott.

– Egy csapat vén kujon verődött össze azon a hajón, csupa rémes alak, de szerencsénkre Hankkel egy asztalhoz kerültünk a vacsoránál. Még az előtt megkérte a kezemet, hogy kikötötünk volna, annyira biztos volt a dolgában. És csupán két hónappal később már össze is házasodtunk. Én már persze korábban beköltöztem hozzá, de igencsak siettettük a dolgokat, mert nem akartunk... hiszen érted. – Elhallgatott és jelentőségteljesen rám nézett.

– Mit is? – kérdeztem bizonytalanul.

Egy oktávot zuhant a hangja. – Bűnben élni.

Kétségbeesetten néztem körül a temetőben. Vagy megtalálom rögtön Howardot, vagy idehányok. Esetleg mindkettő.

– Az első dolgom az volt, hogy letéptem a műanyag védőhuzatot az összes bútorról. Nem muszáj úgy élnünk, hogy folyton odaragad a fenekünk a kanapéhoz. Ugye, Hank?

Hank erre vakkantott valamit.

– Ez most olyan nekünk, mintha a második nászutunkon lennénk. Egész életemben arra vágytam, hogy láthassam Itáliát, és tessék, itt vagyok. Te pedig nagyon szerencsés vagy, hogy itt élhatsz.

– *Bla-bla-bla* – mondtam magamban.

Az út elkanyarodott, és feltűnt előttünk egy kis épület. Közvetlenül a főbejárat mellett állt egy tábla, amely hatalmas betűkkel hirdette: **KÉRJÜK LÁTOGATÓINKAT, ITT JELENTKEZZENEK BE!** Érdekes – egyesek ezt úgy

értelmezik: KÉRJÜK LÁTOGATÓINKAT, KERESSÉK MEG A LEGKÖZELEBBI HÁZAT, AZTÁN ORDÍTSSANAK BE AZ ABLAKON.

– Azt hiszem, megtaláltuk – mondtam.

– Én megmondtam – szólalt meg végre Hank, Gloriához intézve a szavait.

– Nem mondtál te semmit! – torkolta le Gloria a férfit. – Csak kullogtál a nyomomban, mint egy eltévedt kutyakölyök.

Ezek után szó szerint rohantam a bejárathoz, ám mielőtt lenyomtam volna a kilincset, hirtelen kinyílt az ajtó, és Howard lépett ki rajta. Rövidnadrágot viselt strandpapuccsal, mintha épp egy Tahitiba tartó repülőjára készülne.

– Lina! Azt hittem, még alszol.

– Téged keresnek. Egészen a házig jöttek.

Gloria előrelépett. – Mr. Mercer? Jorgansenék vagyunk Mobile-ból, Alabamából. Bizonyára emlékszik az e-mailemre. Mi kértünk privát, személyre szóló idegenvezetést a temetőben. Tudja, a férjemet, Hanket szenvedélyesen érdeklí a második világháború története. Nincs igazam, Hank?

– Szervedélyesen, az ám – felelte erre Hank.

Howard elgondolkodva bólintott, de én láttam, hogy a szája széle megrándul. – Nos, akkor kizárólag önöket fogja Sonia nagy örömmel körbevezetni. Fáradjanak is be, és máris indulhatnak.

Gloria összeütötte a tenyerét. – Mr. Mercer, a kiejtéséből arra következtetek, hogy ön is a déli államok egyikéből származik. Honnan is? Talán Tennessee-ből?

– Dél-Karolinából.

– Pontosan erre gondoltam. Dél-Karolina. És ki ez a bájos fiatal lány, aki a segítségünkre sietett? Csak nem a lánya?

Howard pillanatnyi szünetet tartott, amit én észrevettem. – Igen. Ő itt Lina.

És tegnap este találkoztunk életünkben először.

Gloria megrázta a fejét. – Uram atyám! Még sohasem láttam ilyen apa-lánya párost, akik ennyire különböznek egymástól. De előfordul. Én például anyám oldaláról, az egyik nagynéni őstömől örököltem a vörös hajamat. Néha a gének kihagynak pár nemzedéket, és csak utána mutatkoznak meg.

Gloria hajának vörös színezete minden kétséget kizáróan egy festékesdobozból származik, ám az asszony elkötelezettsége csodálatra méltó, meg kell hagyni.

Rám hunyorított, azután Howardhoz fordult: – A felesége olasz?

Hehe, mint a szalámi, gondoltam magamban.

– Lina édesanyja amerikai. És ő rá hasonlít.

Hálás pillantást küldtem felé. A jelen idejű megjegyzése leegyszerűsítette a dolgokat. De aztán eszembe jutott, ahogy Soniával beszélgettek a verandán, úgyhogy elfordítottam a fejem, és nem állt szándékomban több hálás pillantást vetni rá.

Gloria csípőre tette a kezét. – Pedig te úgy nézel ki, Lina, mint egy idevalósi. Azok a sötét szemek, na és a csodás hajad! Fogadni mernék, hogy mindenki azt hiszi, te itt születted.

– Nem, nem vagyok olasz. Csupán látogatóba jöttem.

Ekkor Hank végre-valahára megszólalt: – Gloria, ideje indulnunk. Ha csak cseverészünk itt, nem fogunk semmit sem látni ebből az átkozott temetőből.

– Jó, rendben van. Nem szükséges ilyen durva szavakat használnod, Hank. Gyerünk! – Gloria cinkos pillantást vetett ránk, mintha a férje csupán egy levakarhatatlan kisöcs volna. Azután kinyitotta az ajtót. – Szép napot, arrivederci!

– Huhh – lélegzett fel Howard, miután bezárult mögöttük az ajtó.

– Na, igen. – Karba tettem a kezem.

– Sajnálom, a látogatók nem szoktak a házhoz menni. És főleg nem ilyen... – Elhallgatott, úgy tűnt, hiába kutat a megfelelő, enyhe kifejezés után. Végül csak a fejét ingatta. – Úgy látom, futni készülsz.

Végignézttem magamon. Olyannyira hozzászoktam a sportos viselethez, hogy már fél sem tűnt, mi van rajtam. – Reggelenként futással indítom a napot.

– Nos, ahogy már említettem, nyugodtan futhatsz itt, a temetőben, de ha inkább kimennél felfedezni a környéket, akkor arra, a főkapun át jutsz ki. Csak egy út van, úgyhogy nem fogsz eltévedni.

A látogatói központi ajtaja ekkor újból kinyílt, és Gloria kidugta a a fejét. – Mr. Mercer! *Ez a nő itt azt állítja, hogy az idegenvezetés csupán harminc percig tart. Holott én kifejezetten két órát vagy akár többet kértem öntől.*

– Azonnal megyek. – Howard rám nézett. – Jó futást neked!

Ahogy elindult, hirtelen előreléptem, mire eléem tárult mindkettőnk tükörképe az üvegajtón. Gloria talán nevetséges, de nem fél kimondani a nyilvánvalót. Howard több, mint száznyolcvan centi magas, hamvasszőke a haja, a szeme pedig kék. Az én színeim sötétek, és a kisméretű ruhák osztályán kell vásárolnom. De a gének néha kihagynak néhány nemzedéket. Nem igaz?

Kikocogtam a temető elülső kapuján, és átvágtam a látogatók számára fenntartott parkolón. Most aztán jobbra, vagy balra menjek tovább? Azt hiszem, mindegy is. Csak szabaduljak ki innen egy időre. *Akkor balra. Nem, inkább jobbra.*

Az emlékmű mellett keskeny, kétsávos út futott: én a füves oldalsávban maradtam és addig gyorsítottam a tempómon, míg a végén már szinte sprinteltem. Általában ki tudtam kapcsolni a zavaró gondolatokat, a mostanit viszont nem lehetett csak úgy elűzni. *Miért nem hasonlítok egy kicsit sem Howardra?*

Pedig valószínűleg csak arról volt szó, hogy sokan egyáltalán nem hasonlítanak a szüleikre. Addie például egyedüli szőke a családjában, és emlékszem egy iskolatársamra, aki hatodikra magasabbra nőtt, mint a szülei. És mégis. Nem kellene Howarddal legalább *egy kicsit* hasonlítanunk?

A földre szegeztem a tekintetemet. *Hamar megszokod az új otthonodat. Howard igazán jó ember.* Ezt mondogatta nekem a nagymamám, aki, tudomásom szerint sohasem találkozott Howarddal. Legalábbis nem személyesen.

Hatalmas kék busz süvített el mellett, a nyomában támadt forró légáramlat az arcomba csapódott. Levegő után kapkodva néztem fel. *Mi a...* Mintha csak egy olasz éttermet reklámozó hirdetésben szerepelnék, olyan idilli volt minden. A fákkal szegélyezett út szelíden kanyarodott a rusztikus házak és épületek között. Változatos dombok húzódtak a távolban, és minden második ház mögött igazi, hamisítatlan szőlőskert pompázott. Ez tehát Olaszország, amiről az emberek folyton áradoznak. Nem csoda, hogy ennyire odavannak érte.

Egy újabb jármű bődült fel a hátam mögött, hangosan dudált is hozzá, így aztán végképp kizökkentem az „olasz pillanatomból”. Elugrottam előle, majd megfordultam. Apró, piros autó volt, drágábbnak álcázva, mint amennyibe került, és ahogy felém közeledett, egyre lassult. A sofőr és az utasa egyaránt sötét hajú, húszas éveit elején járó fiatalember volt. Amikor összenéztem a volán mögött ülő sráccal, az elvigyorodott, és megint ráhasalt a dudára.

– *Nyugi, haver! Nem vagyok az utadban* – mormoltam. A srác, mintha csak hallotta volna, rátaposott a fékre, és pont az út közepén állt meg.

Egy újabb fickó, aki talán egy-két évvel lehetett idősebb náluk, letekerte az ablakot a hátsó ülésnél.

– *Ciao, Bella! Cosa fai stasera?*

Megráztam a fejem, és újból futásnak eredtem, de a kocsi odahúzott mellém az út szélére.

Remek. Négyévnyi futás után tisztában voltam velem, kikkel állok szemben. Nem tudom, ki mondhatta nekik, hogy ha egy lány egyedül fut, az felhívás, hogy szedje fel valaki, azt viszont nagyon is tudtam, hogy nehéz lesz lerázni őket. Azt hiszik, az ember lánya csak megjátssza magát.

Átvágtam az út túloldalára, és a temető felé vettem az irányt, majd megálltam, hogy megkösse a cipőfűzőmet. Szükségem lesz rá. Nagy levegőt vettem, miközben egy képzeletbeli start-pisztoly dörrenését hallottam. *Rajt!*

Meglepett kiáltás hangzott az autóból. *Dove vai?*

Vissza sem néztem. Megfelelő motivációval bárkit leelőzhetek – még az ilyen olcsó piros autóba préselt olasz fickókat is. Ha kell, a gáton is átvetődöm.

Mire visszaértem a temetőhöz, a fickók még kétszer elszárguldottak mellettem, de aztán feladták. Esküszöm, hogy még a szemhéjamról is csorgott az izzadság. Howard és Sonia a kapunak háttal álltak, ám mindketten gyorsan megfordultak, amikor hallották, hogy jövök. Nyilván úgy fújtattam, mint egy asztmás vérfarkas.

– Nem maradtál túl sokáig. Minden rendben? – kérdezte Howard.

– Csak... üldözőbe... vettek.

– Kik?

– Néhány fickó... egy autóval.

– Biztosan elbűvölted őket, nem üldözés volt az – mondta Sonia.

– Várj csak! Egy pasasokkal teli autó üldözött? Hogy néztek ki? – Howard állkapcsa megfeszült, és olyan pillantást vetett az út felé, mintha azt fontolgatná, hogy támadásba lendül egy baseballütővel.

Íme a kárpoztás a „túl csendes ez a lány” megjegyzésért.

Megráztam a fejem, aztán végre lecsillapodott a lélegzetvételem is. – Igazán nem nagy ügy. Legközelebb majd a temetőn belül maradok.

– Vagy akár a temető mögött is futhatsz – mondta erre Sonia. – Van ott egy kapu, ami kivezet a mezőre. A dombokon kiválóan lehet edzeni, és akkor még nem beszéltem a lenyűgöző látványról. És arrafelé nem járnak autók, nem fog üldözni senki.

Howard még mindig fújtatott, mint egy felhergelt bika, ezért gyorsan témát váltottam. – Hol vannak Jorgansenék?

Sonia elvigyorodott. – Nos, adódott egy kis... probléma. Úgyhogy inkább önállóan járják be a temetőt. – A távolba mutatott, ahol Gloria épp Hanket vezette el egy sor sírkő előtt. – Apukád az imént mondta nekem, hogy be akar vinni téged ma este Firenzébe vacsorázni.

Howard bólintott, az arca végre kisimult. – Igen, arra gondoltam, hogy sétálhatnánk egyet a Duomo körül, utána pedig beülhetnénk egy pizzára.

Talán tudnom kellett volna, miről beszél? Egyik lábamról a másikra álltam. Ha beleegyezem, azzal igent mondok egy kínos vacsorára, amit Howardekkel kettesben költenénk el. Ha viszont visszautasítom, nem érek el vele semmit, mert az eredmény ugyanaz. Legalább megnézem a várost. És a Duomót. Bármi legyen is. – Rendben van.

– Nagyszerű. – Úgy lelkendezett, mintha láthatóan odalettem volna ezért a vacsorameghívásért. – Így alkalmunk lesz beszélgetni. Erről-arról.

Összeszorult a szívem. Nem jár nekem némi türelmi idő, mielőtt Howard rám zúdítaná a mondókáját? Hiszen már attól is letaglózva érzem magam, hogy erre a helyre küldtek.

Elfordultam, hogy letöröljem a homlokomról az izzadságot, és reménykedtem benne, hogy nem veszik észre, milyen zaklattott vagyok. – Most visszamegyek a házba.

Azzal elindultam, ám Sonia utánam sietett. – Mit szólnál hozzá, ha beugranánk hozzám egy pillanatra? Van nálam valami, ami valaha anyukádé volt, és szeretném most odaadni neked.

Oldalvást léptem, hogy még távolabb kerüljek tőle. – Bocsánat, de muszáj lezuhanyoznom. Talán egy másik alkalommal?

– Ó. – Sonia összevonta a szemöldökét. – Hát persze. Csak szólj, mikor érsz rá. Tulajdonképpen akár...

– Köszí szépen. Majd beszélünk.

Kocogásba kezdtem, közben éreztem Sonia neheztelő tekintetét a hátamban. Nem akartam udvariatlan lenni, de azt sem akartam, hogy adjon nekem valamit. Az emberek ugyanis folyton olyan cuccokat – főleg fényképeket – adtak nekem, amelyek anyáé voltak, én pedig nem tudtam, mit kezdeni velük. Mintha csak az előző életem relikviái lettek volna.

Végignéztem a temetőn, és felsóhajtottam. Igazán nincs szükségem egy újabb emlékeztetőre, hogy a dolgok bizony megváltoztak.